

1 בצומת

כביש החוף הישן, בכניסה לקיסריה, נמצאת גיבעת החול שעליה, לפי טענת המישטרה, רצח ברנס את רחל הלר. עשרה פנסי מאירים את הגבעה, והצומת אשר לידה הומה מתנועה.

השוטרים כוסיות עם פיענוח הפרשה. „אבל ברנס אינו הרוצח“, מסביר שדה, „הוא הודה במישטרה מכיוון שלא נתנו לו לישון שלושה ימים ושלושה לילות לפני ההודאה. ואומנם, ברנס טען זאת בעת מישפט הזוסא, כבר לפני שש שנים. הוא סיפר אז כי היה עייף ומותש והסכים להודות. הוא טען כי כתב את כל מה שהכתוב לו, ומה שזכר מתוך קטעי הר עיתונות שקרא. את השיחזור עשה, לדבריו,

חשב, מדוע לא יתכן שהדבר קרה גם לברנס? בעיקר כאשר שני המיקרים קרו בחיפה, ואחדים מן החוקרים השי תתפו בשתי החקירות.

כאשר נעצר עמוס ברנס בפעם הי שנייה (בפעם הראשונה נעצר מייד עם גילוי הגופה, ושחרר אחרי שבוע ימים, כאשר המישטרה השתכנעה כי אינו קשור לפרשה). היה זה כבר אחרי שיוורם ביי כונסקי, ידידה של רחל הלר, נחקר ושוחד רר. כמעט כל פרטי המיקרה התפרסמו באמצעי התקשורת, ומיקרה הרצח הפך להיות אתגר למישטרת חיפה.

לשימחת המישטרה הודה ברנס ימים ספורים אחרי מעצרו השני, העלה את הור דאתו על הכתב וחתם עליה כמו ידיו. הוא אף הלך לשחזר את הרצח וגילה לחוקרים את המקום שבו התעלס ורצח את החיילת. בתחנת זיכרון-יעקב השיקו

עמוס ברנס מובא לבית-המישפט להעיד נגד מרנוס

בעיקבות רצח

ל ש משהו בפרשת רצח רחל הלר הגורם לאנשים, שלקחו בה חלק באופן כלשהו, להפוך לדון-קישוטים. חלק גדול מהאנשים, שהיו קרובים לסניגוריה של עמוס ברנס, הפכו למשוגעים לדבר. כך השוטרי-בדימוס עזרא גולדברג, שהקדיש עצמו בשנים האחרונות למאבק לטי הור שמו של ברנס ואסף ראיות כדי להשיג עבורו מישפט חוזר. כך גם הסני גור, נחמן רם, שהגן על ברנס בבית המישפט המחוזי, הטוען עד היום: „אני משוכנע שברנס חף מפשע. עד עכשיו היו צוחקים לי וחושבים שאני משוגע, כעת אני יכול להתחיל לצחוק“ וכך גם חיים שדה, שהיה עוורו של רם בחקיר רת הרצח ובאיסוף הראיות.

„אם תבואו איתי לקיסריה אוכיח לכם שבילתי אפשרי כי רחל הלר נרצחה בדרך שבה נטען בבית-המישפט“, אמר בשיכנוע רב הצעיר בקיר העיניים, „אני שר הגיע למערכת העולם הזה. אני שם את ראשי על כך שברנס לא רצח את רחל הלר.“

סליחה, טעות

באישום

ר מושך השנים נשמעו נימוקים לי כאן ולשם בדבר אשמתו וחספותו של ברנס, וקשה היה להאמין כי יש עוד מה לחדש בפרשה. מישפטנים דגור לים טענו כי לא יתכן ששישה שופטים, שלושה בבית-המישפט המחוזי בכיפה, ושלושה בבית-המישפט העליון, הרשיעו אדם חף-מפשע. אחרים טענו כי: „אדם חף-מפשע אינו מודה ברצח שלא ביצע, ובוודאי שאינו כותב את ההודאה בכתב ידו וחותם עליה, ואחר-כך הולך לשחזר את הרצח.“

הסדק הראשון נפער כאשר דניאל חנוך, שנאשם ברצח אביו בחיפה, הודה, חתם על הודאתו ושחזר את הרצח. אך במקום להעמידו לדון החליטה לפתע ה פרקליטות לבטל את כתב-האישום נגדו, והמישטרה חזרה בה מטענותיה. „לא היינו אותו ולא עיננוה, אבל היו פגמים בדרך השגת ההודאה.“ הורו אנשי מיש טרה בכירים. הפרשה נגנזה, וההודאה נפסלה על-ידי המישטרה עצמה. „אם יתכן שהדבר קרה פעם אחת ב עיינו של דניאל חנוך“, חשב את ש

רחל הלר

החוקר חיים שדה בטוח כי עמוס ברנס לא רצח את רחל הלר. לדעתו הרוצח האמיתי הוא חולה-נפש, המשוטט עדיין חופשי.

בעזרתו של יהודה אלבו, שעזר לו להצביע על המקומות הנכונים.

תמיהות

שלא נפתרו

ר חת הלר, חיילת בת 19, נרצחה ב 24.10.74. היא הייתה נמוכת קומה ו יפת-תואר, בעלת שיער בלונדי ארוך. גור פתה העירומה נמצאה למחרת הרצח ב כביש קייט-ושייט. על רגלה היה כפכף אחד, ועל צווארה היתה כרוכה כתפית חזייתה. היא הוכתה מכות חזקות לפני מותה, נפגעה בגבה ובפניה, ואחר-כך נח נקה. לפי הדו"ח הרפואי שהוגש במישפט על-ידי הפאתולוג, ד"ר בצלאל בלוק, ה רצח אירע בערך בשעה המש לפנות בוקר. היא באה במגע מיני לפני מותה. אך לא היה זה מגע מיני מלא. על גופה נמצאו רק שתי טיפות זרע. בפיה ובאפה נמצאו כמה גרגרי אדמה שחורה. עוד קבע ה פאתולוג, לפי כתמי המוות, כי החיילת לא נרצחה במקום שבו נמצאה גופתה. אלא הובאה לשם ממקום הרצח. „בפרשת רצח הלר נותרו תמיהות רבות,